

Venøsange

Venø Færgefart 50 år

Venø-sangen

Melodi: Jeg elsker de grønne lunde (A. Møller, 1873)

Tekst: M. K. Jørgensen - tidligere sognepræst på Venø

Der findes ej her på jorden
en plet, hvor jeg heller' bor,
end her i mit hjem i Norden,
på øen i dybe fjord.

Her hvæves en himmel over
de spillende bølger små,
så høj, at de legende vover
af længsel bli'r lyseblå.

Her er det, som stilhed falder
på sjælen i dybe drag,
når kirkeklokkerne kalder
til højtid hver helligdag.

og tusinde stjerner breder
sig over de slumrende hjem,
da stille til Gud jeg beder:
"Velsign du dog alle dem!"

O, måtte dog Venø være
bestandig et fredens sted,
den lille, for mig så kære,
den veneste ø, jeg ved!

Her vokser et væld af skønne
guldblomster i tidligst vår,
og skovene står så grønne
og friske det hele år.

Og jublende solen vækker
den kvidrende lærke op,
hvor rødmende lyngen dækker
dens rede på bakkens top.

Og ser jeg, at solen daler
i Limfjordens dybe vand
og brogede billeder maler
og tænder al himlen i brand –

Da ved jeg i nattens stilhed
som og når den vrede sø
sig rejser i al sin vildhed:
Jeg elsker min lille ø!

Venø-valsens

Tekst: Jens Rytter, Venø
Melodi: Karen Hynneke, 1990
Arr.: Flemming Hynneke

Et muldskud i fjorden, en plet på et kort,
så har du for dig den dejligste ø.
En ø med et landskab i småt og i stort
og midt i den blanke sø.
Og Venø er navnet på den lille plet,
men vil du selv lære at kende den ret,
så ta'r vi med færgen fra Kleppen en dag
og derved det bliver den letteste sag,
at give mig ret når jeg tager dig med,
at det er et dejligt sted.

En tur rundt på øen og straks du det ser,
at sandt det var det, jeg sagde til dig
og kunne du ønske dig ret meget mer'
end det du har hørt af mig.
De stejleste skrænter du finder mod vest,
mod øst der du møder den blideste strand
og her er der læ for den hårdeste blæst,
som fødes af nordsøens kølige vand,
så Venø er Jylland i lille format
og tilmed et dejligt sted.

Med skove og marker, med enge og havn,
et billed' så smukt som du ret kan forstå,
om som'ren med bådene stævn imod stævn,
som svaner på bølgens blå.
Med stråttækte huse med hvidkalket gavl,
der ligger de spredt over landskabets tavl.
Så ser du det sådan, som jeg har det sagt
og så skal du huske, mit ord står ved magt,
at Venø er Jylland i lille format,
og det er et dejligt sted.

Bilistens morgensang

*Mel.: Se, hvilken morgenstund
Bent Ole Pedersen, september 1986*

ØV! ... sikken morgenstund,
sømmet må helt i bund,
så vi kan komme af sted –
vi sku' jo gerne med!
Turen er ikke den længste vi har,
hvis man ellers ku' bli' klar.

Præsentationsang

*Mel.: Vi er alle i samme båd
Meget frit efter Bent Ole Pedersen, 1986
– Grethe Munk-Andersen og Marianne Pedersen, 2008*

1. Her er der nogle, som skal med færgen,
og er på vej til deres lille gerning ud:
Her er Knud med busser flere,
her er sære folk med mere,
her er Kroen, her er øller,
her er pæne folk og bøller,
her er Anders med sin trailer,
her er Sammen-surium-krejler',
her er folk fra Læseklubben,
her er dem i stavgangstruppen,
Landmand og brandmand, tolder og synder
Tænker det samme, når køen vi har nåed:
Stormer det slemt – bli'r man mon våd?
Vi skal jo alle med samme båd!!!!
2. Her er vi andre, som skal med færgen,
og er på vej til vores lille gerning ud:
Her er Nisse med sin ledning,
her er Ryan med sin redning,
her er Frede med teknik,

her er ofte travl trafik,
 her er Lis med galleri,
 her er måger, der ka' skri',
 her er Grethe, der kan "skråle",
 her fasaner, vi må tåle.
 Landmand og brandmand, tolder og synder
 Tænker det samme, når køen vi har nåed:
 Stormer det slemt – bli'r man mon våd ?
 Vi skal jo alle med samme båd!!!"

3. Her er vi flere, som skal med færgen,
 og er på vej til vores lille gerning ud:
 Her er Lotte med klinik,
 her er Pip med gårdbutik,
 her er flere pensionister,
 her er mange motionister,
 her er Karsten med sin Honda,
 her er kvinder som Jane Fonda.
 her er hedninger og tro'nde,
 her er Christian med sin kone.
 Landmand og brandmand, tolder og synder
 Tænker det samme, når køen vi har nåed:
 Stormer det slemt – bli'r man mon våd ?
 Vi skal jo alle med samme båd!!!"

4. Her er vi alle, som skal med færgen,
 og er på vej til vores lille gerning ud:
 Her er Mortens bil "la Val",
 her var børn i hobetal,
 her er Ove med sin have,
 her er også folk med mave,
 her er Svend med hestehale,
 her er Jan med alvorstale,
 her er Sussi højt til hest,
 her er Søren med sydvest.
 Landmand og brandmand, tolder og synder
 Tænker det samme, når køen vi har nåed:
 Stormer det slemt – bli'r man mon våd ?
 Vi skal jo alle med samme båd!!!"

Uddrag fra sangen "Venø-overfartens femogtyveårsjubilæum"

*Mel.: Imellem Esbjerg og Fanø
Bent Ole Pedersen, 1983*

1. Om Venøfærgen vi sjunge vil,
nu skal den hyldes med sang og spil.
Et kvart århundred har den holdt til
imellem Kleppen og Venø.
Når solen synker bag skyen ned,
når søen skummer og bruser vred,
kan Venøfærgen vi regne med
imellem Kleppen og Venø.
2. I gammel tid var her kun en båd,
som man ku' hyre, når der var råd.
Den tog man med skønt man tit blev våd
imellem Kleppen og Venø,
og kreaturer på slæb den tog,
når på en sidste rejse ud i de drog,
nej, det var ikke det bare sjov
imellem Kleppen og Venø.
4. På vore søfolk vi sætter pris.
De er lidt barske naturligvis,
for det er slet intet paradis
imellem Kleppen og Venø.
Hvis Skipper får sig en lille blund,
det hænder let at han går på grund
på tredje revle i Venø Sund
imellem Kleppen og Venø.

Venøboens sang

Melodi: Når vinteren rinder i grøft og i grav (Joh. Torrild, 1907)
Tekst: Tillægges Erik Lilsig, ca. 1950

Mit Venø spræller i vandet og snor
sin krop som en larve på krogen,
med halen mod syd og med gabet mod nord
den svømmer og svælger den kølige fjord
i evindeligt syden og kogen.

Engang stod heden som oplejet hår
på Venøs bedagede isse,
hvor bølgen og blæsten mod skrænterne slår
var fristed på øen i tusinde år
for den fredløse røver og bisse.

Men bonden tog fat, og den klingende plov
brød vej gennem lyngen og sandet,
han så'ed fra Lilsig til Knak og Forstov
og plantede granernes skærmende skov
med ryggen mod stormen og vandet.

Skønt fiskerens hverdag var farefuld dåd,
og sparsomt og tarveligt drættet,
han styred' i stormen sin sejldrevne båd
og trodsede angsten og kvindernes gråd
for at landbringe føden og nettet.

I dag – når jeg sejler til Venø fra Struer
og lytter til motorens stammen,
da møder mit øje en tæmmet natur;
langs Firbjerges stridige, gråbrune mur
er den flygtende hede trængt sammen.

Nu vandrer jeg her i den sandede jord,
som avler mit slid og min lykke,
jeg løfter min stemme i lærkernes kor
og ser mod den sribede, krappede fjord
med skumtoppens blændhvide smykke.

Og færdes jeg ude i øst eller vest,
da kan jeg i hjertet fornemme,
at Venø i solstrefj og Venø i blæst,
at Venø for evig og altid er bedst, -
Det er dér, det er dér, jeg har hjemme.

Blæsten går frisk over Limfjordens vande

Povl Hamburger, 1937

Erik Bertelsen, 1939

Blæsten går frisk over Limfjordens vande,
rusker dem op til vågen flugt,
jager dem mellem de favnende strande,
fylder med toner hver en bugt.
Og sømanden synger bag sit rat
på krydstogt fra Nordsø til Kattegat.

Dagen står høj over Limfjordens vande,
bredning og sund og krinklet vig!
Sallingland, Thyland og andre lande
hilser hverandre med mågeskrig.
Og bonden går på sin agerjord
med blikket forynget af luft og fjord.

Lyset slår blink over Limfjordens vande,
tindrer og ler i et stridigt spil.
Bølgerne kaster med flammende brande
vikingedrømmenes hvide ild.
Og ungdommen føler fjordens magt,
en udvé fjernt over verden strakt.

Længsel er saltet i Limfjordens vande.
Her fik jeg fartens glød på kind,
her blev med kølige stænk mod min pande
viet til uro mit sejlensind.
Ja, Limfjord, jeg elsker dit blå humør
i kuling fra Hals og til Harboør.